

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/261/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7714204182
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7714204182.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu: Mesto Strážske, A. Dubčeka 300, Strážske, IČO: 00 325 813, zastúpený JUDr. Ing. Michalom Plentom, advokátom so sídlom Okulka 19/42, Vranov nad Topľou, proti žalovaným: X/Blažej F., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, L. a 2/ Y. F., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXX, Strážske, obaja žalovaní zastúpení JUDr. Radoslavom Sotákom, advokátom so sídlom Nám. Slobody 3, Michalovce, o zaplatenie 17.559,92 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce z 18. apríla 2018, č. k. 16C/43/2014-157, v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Michalovce z 22. mája 2019, č. k. 16C/43/2014-190

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca je p o v i n n ý nahradíť žalovaným v 1. a 2. rade 100% trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu (I), priznal žalovaným nárok na plnú náhradu trov konania (II) a zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 3.989,58 Eur (doplneným výrokom III).

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovaným zaplatiť mu sumu 17.559,92 Eur z ich zodpovednosti za škodu, spôsobenú žalobcovi zavineným porušením povinností vyplývajúcich z vecného bremena na pozemkoch, toho času evidovaných v katastri nehnuteľností na LV č. 1500 pre kat. úz. Strážske ako parcely registra „C“ parc. č. 834/1 - Záhrady o výmere 1298 m² a parc. č. 834/2 - Zastavané plochy a nádvoria o výmere 1072 m² (ďalej tiež len „pozemok“), ktorému zodpovedá právo žalobcu vstúpiť na pozemky, prechádzať cez ne, uložiť a udržiavať na nich kanalizáciu (ďalej tiež len „vecné bremeno“). Žalobca v podstatnom tvrdil, že v súvislosti s realizáciou rozšírenia stokovej siete v západnej časti mesta Strážske došlo na pozemku vo vlastníctve žalovaných k zriadeniu vecného bremena Zmluvou o zriadení vecného bremena zo dňa 21.12.2006. K povoleniu stavby kanalizácie došlo rozhodnutím Okresného úradu životného prostredia Michalovce č. k. 2006/01377 zo dňa 29.12.2006 s tým, že po opakovanom predĺžení platnosti stavebného povolenia sa mali stavebné práce začať najneskôr do 9.2.2013. Po formálnom uplatnení práv z vecného bremena žalovaní neumožnili žalobcovi ich výkon, pričom cestou neodkladného opatrenia Okresného súdu Michalovce sp. zn. 7C/42/2012 zo dňa 10.5.2012 ich faktickú realizáciu zamedzili, a to až do času vydania uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/213/2012 zo dňa 1.8.2012, ktorým došlo k zmene pôvodného vyhovujúceho rozhodnutia a k zamietnutiu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalovaných. Žalobca tvrdil, že v prípade riadneho nedokončenia a nesprevádzkovania celej stokovej siete hrozilo, že bude musieť vrátiť účelovo poskytnuté peniaze z fondov Európskej únie a zo štátneho rozpočtu. Preto bol nútený operatívne pristúpiť na iné riešenie vzniknutej situácie, ktorým bolo odkúpenie susedného pozemku parc. č. 835/2 (ďalej tiež len „susedný

pozemok“) a umiestnenie kanalizačného potrubia na ňom. Podľa žalobcu mu v príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti žalovaných z vecného bremena na pozemku vznikla škoda v rozsahu jednak nákladov ním vynaložených na odkúpenie susedného pozemku (geometrický plán na vyčlenenie susedného pozemku z pôvodného priliehajúceho pozemku 270,58 Eur, znalecký posudok na stanovenie všeobecnej hodnoty susedného pozemku 150,- Eur, kúpna cena zaplatená za susedný pozemok 6.700,- Eur, správny poplatok za vkladové konanie 66,- Eur a náklady na oplotenie susedného pozemku 5.798,09 Eur) a jednak nákladov ním vynaložených v súvislosti so zriadením vecného bremena (geometrický plán na geometrické určenie vecného bremena, náklady na vyhotovenie zmluvy 79,- Eur a správny poplatok za vkladové konanie 66,39 Eur).

3. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku skutkovo vyšiel z existencie právneho vzťahu strán z vecného bremena na pozemku, založeného písomnou zmluvou zo dňa 21.12.2006; mal ďalej za preukázané i tvrdenia žalobcu ohľadne okolností, za ktorých si z vecného bremena uplatnil právo umiestniť na pozemku kanalizačné potrubie; zistil tiež, že žalovaní realizáciu kanalizácie fakticky i formálne odmietli s odôvodnením, že medzičasom postavili na pozemku rodinný dom, ktorý by umiestnením kanalizácie mohol byť, podľa ich názoru, poškodený a skutkovo ustálil aj, že žalobca zrealizoval kanalizačné potrubie na susednom pozemku, v súvislosti s čím vynaložil náklady tak, ako to tvrdil v žalobe. Súd prvej inštancie na podklade týchto zistení dospel k skutkovému záveru, že medzi neumožnením umiestnenia kanalizačného potrubia na pozemku žalovanými a medzi žalobcom vynaloženými nákladmi na realizáciu kanalizácie na susednom pozemku niet príčinnej súvislosti. K tomuto záveru dospel prvoinštančný súd na podklade úvahy, že po vzniku vecného bremena v roku 2006 žalobca v súvislosti s povoľovaním výstavby rodinného domu žalovaných v roku 2009 nadobudol vedomosť o tom, že na pozemku dôjde k zmene pomerov, a preto mal včasnými opatreniami učiniť zadosť všeobecnej i špeciálnej preventívnej povinnosti podľa ust. §§ 415 a 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže žalobca mohol vynaloženiu dodatočných nákladov predísť, podľa názoru súdu prvej inštancie, tieto žalovaní neumožnením umiestnenia kanalizačného potrubia na pozemku nezapríčinili.

4. Na takto ustálený skutkový stav prvoinštančný súd aplikoval ust. § 415, § 417 ods. 1 a § 420 zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov, a právne uzavrel, že v prejednávanej veci nedošlo k preukázaniu príčinnej súvislosti medzi tvrdným konaním žalovaných a škodou ako jedného z hmotnoprávných predpokladov pre vznik ich zodpovednosti za škodu. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. plným procesným úspechom žalovaných v spore.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobca v odvolaní ťažiskovo namietal proti záveru súdu prvej inštancie o absencii kauzálnej súvislosti medzi ním tvrdným protiprávnym konaním žalovaných a škodou. Zastával názor, že prvoinštančný súd vo svojich úvahách pri riešení tejto skutkovej otázky dostatočne nepremietol všeobecnú povinnosť dodržiavať zmluvy ako základnú zásadu záväzkového práva. Žalobca vytkol súdu prvej inštancie, že vo svojich úvahách pri posudzovaní zodpovednosti žalovaných za škodu dostatočne nepremietol skutočnosť, že žalovaní porušili svoju právnu povinnosť umožniť žalobcovi umiestniť na pozemku kanalizačné potrubie. Žalobca vo svojej odvolacej argumentácii odmietol názor súdu prvej inštancie, že opatreniami pred výstavbou rodinného domu mohol vynaloženiu dodatočných nákladov predísť. Zastával názor, že predovšetkým žalovaní mali pri výstavbe rodinného domu zohľadniť, že na pozemku viazlo vecné bremeno. Poukázal v tejto súvislosti na to, že v zmluve o zriadení vecného bremena sa strany nedohodli na časových súvislostiach jeho realizácie a z tohto hľadiska odvolateľ za bezvýznamnú označil skutočnosť, že k realizácii kanalizácie pristúpil až v roku 2012. Žalobca sa ďalej domnieval, že pokiaľ už žalovaní vecné bremeno preventívne nerešpektovali a výstavbou rodinného domu fakticky sťažili výkon práv z neho vyplývajúcich, mali sa vzhľadom na túto zmenu pomerov domáhať na súde jeho zrušenia. Nakoľko tak neurobili, podľa argumentácie odvolateľa vecné bremeno len výstavbou rodinného domu na pozemku nezaniklo a trvá. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že výstavbu rodinného domu na pozemku pri jej povoľovaní nevnímal ako prekážku výkonu práv z vecného bremena a akcentoval tiež skutočnosť, že vzhľadom na následné subjektívne obavy žalovaných z možného poškodenia existujúcej stavby im ústretovo ponúkol technické riešenie realizácie kanalizačného potrubia formou pretláčaním (nie jeho umiestnením do vybagrovanej ryhy) a jeho uloženia v chráničke. Žalobca v odvolaní odmietol tiež predpoklad žalovaných (pozn. odvolacieho súdu: zrejme v domnení, že ovplyvnil rozhodujúce závery súdu prvej inštancie), že žalobca mohol vynaloženiu nákladov na odkúpenie susedného pozemku predísť zriadením vecného bremena

na ňom. Tvrdil v tomto smere, že v okolnostiach prípadu bolo odkúpenie susedného pozemku jediným do úvahy prichádzajúcim riešením. Žalobca v tejto súvislosti zdôraznil, že susedný pozemok bol preňho inak nepotrebný, a že k jeho odkúpeniu pristúpil len preto, že žalovaní mu napriek existencii jeho práva zodpovedajúceho vecnému bremenu neumožnili jeho výkon. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesprávnosť skutkových zistení na podklade vykonaných dôkazov a vytýkajúcimi tiež právne vady napadnutého rozsudku žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.

6. Žalovaní sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu vo všeobecnosti stotožnili s dôvodmi napadnutého rozsudku a z nich akcentovali záver súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal ani vznik škody, a ani aby jej príčinnou bolo ich konanie.

7. Výrok rozsudku o čiastočnom zastavení konania (III) nebol napadnutý odvolaním a ani podaným odvolaním dotknutý. V tejto časti rozsudok prvoinštančného súdu nadobudol právoplatnosť v zmysle ust. § 367 ods. 1 a contrario C.s.p., a preto v nej nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok i napriek istým nesprávnostiam pri posudzovaní dielčích otázok súdom prvej inštancie je v konečnom dôsledku vecne správny; preto odvolanie žalobcu z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 14.8.2019 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

9. Súd prvej inštancie vystaval svoj záver, že žalovaní za majetkovú ujmu žalobcu v podobe vyvolaných (na odkúpenie susedného pozemku) a čo do zámeru nenaplnených (na zriadenie vecného bremena) nákladov nezodpovedajú, na posúdení skutkovej otázky príčinnej súvislosti medzi takto žalobcom tvrdenou škodou a konaním žalovaných. Pri jej riešení prvoinštančný súd vyšiel z toho, že síce žalovaní umiestnenie kanalizačného potrubia na pozemku žalobcovi neumožnili, vynaloženie dodatočných či zbytočných nákladov pri realizácii rozšírenia stokovej siete v západnej časti mesta nezapríčinili, pretože žalobca jednak mohol preventívne reagovať na výstavbu rodinného domu na pozemku (§ 415 Občianskeho zákonníka) a jednak mohol vykonať opatrenia, ktorými mohol vynaloženiu už hroziacich nákladov (§ 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka) predísť. Súd prvej inštancie svoje úvahy v tomto smere, hoci nepochybne boli pri formovaní jeho rozhodnutia kľúčové, v odôvodnení napadnutého rozsudku bližšie nevyvetlil. Preto je možné sa len domnievať, že zo strany žalobcu, v intenciách všeobecnej (možno aj špeciálnej) prevencie zrejme očakával, že v súvislosti so stavebným konaním, v ktorom rozhodoval ako stavebný úrad, alebo obmedzí, prípadne usmerní výstavbu domu tak, aby tým výkon práv z vecného bremena nebol sťažený, alebo zrealizuje kanalizačné potrubie na pozemku ešte pred zriadením stavby. Vylúčiť nemožno ani, že v úvahách o rozsahu preventívnych opatrení, nevykonanie ktorých podľa myšlienkového konštrukcie súdu prvej inštancie vylúčilo kauzálnu súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanými a znížením majetku žalobcu, sa prvoinštančný súd inšpiroval názorom žalovaných, podľa ktorého nezapríčinili náklady na odkúpenie susedného pozemku už len preto, že žalobca mohol právo na umiestnenie kanalizácie na ňom zabezpečiť aj inak (efektívnejšie), napríklad i cestou zriadenia vecného bremena. Odvolací súd sa s takýmto spôsobom posúdenia otázky príčinnej súvislosti nemohol stotožniť. Jej riešenie súdom prvej inštancie totiž nerefektuje hneď niekoľko zásadných momentov. Predovšetkým žalobca správne v odvolaní vyzdvihol skutočnosť, že strany v zmluve o zriadení vecného bremena nestanovili pre výkon práva žalobcu umiestniť na pozemku kanalizáciu časové rámce, a preto bez ohľadu na to, že žalobca k realizácii kanalizácie pristúpil až s odstupom takmer 6 rokov od zriadenia vecného bremena, bolo na žalovaných, ktorých ako vlastníkov pozemku povinnosť z vecného bremena zaťažovalo, aby alebo pri situovaní stavby s umiestnením kanalizácie v budúcnosti ráтали alebo pokiaľ plánovaná výstavba mala predstavovať zmenu pomerov, usilovali sa, či už dohodou so žalobcom alebo žalobou podľa ust. § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka o obmedzenie alebo zrušenie vecného bremena. Je potrebné v tejto súvislosti zdôrazniť, že obsah a rozsah vecného bremena bol stranami zmluvne vymedzený určito do

tej miery, že žalovaní si skutočnosti, pre ktoré napokon bránili žalobcovi vykonať práva zodpovedajúce vecnému bremenu, nevyhnutne museli uvedomovať už pri rozhodovaní o situovaní stavby. V ďalšom rade je potrebné kriticky hodnotiť záver súdu prvej inštancie, že žalobca v súvislosti s povoľovaním stavby nadobudol vedomosť o tom, že výstavbou rodinného domu na pozemku dôjde k sťaženiu realizácie jeho práv z vecného bremena. Súd prvej inštancie pre takýto záver predovšetkým nemal dostatočný skutkový podklad. Vôbec totiž nevenoval pozornosť, a preto skutkovo nevyhodnotil, či vôbec, a do akej miery, mala výstavba rodinného domu vplyv na realizáciu práv z vecného bremena. Potom je ale jeho úvaha, že v súvislosti s povoľovaním výstavby si mal žalobca uvedomiť jej možný dopad na výkon práv z vecného bremena a urobiť preventívne opatrenia na ich elimináciu, minimálne predčasná. Zvlášť nepresvedčivým sa javí byť tento záver vo svetle tvrdenia žalobcu, s ktorým sa prvoinštančný súd i napriek tomu, že farchu zavinenia za vzniknutý stav vzhľadom na jeho strane, nijak nevysporiadal, že i napriek výstavbe rodinného domu bolo možné právo z vecného bremena vykonať, a že vzhľadom na odmietavý postoj žalovaných a ich zdôvodnenie im navyše navrhol alternatívny spôsob uloženia kanalizačného potrubia (pretláčaním), ktorým by došlo k eliminácii rizika poškodenia ich stavby. Žalobca v odvolaní správne akcentoval, že bez ohľadu na postoje žalovaných k výkonu jeho práv z vecného bremena, kľúčovou pre zistenie príčiny škodlivého následku je skutočnosť, že výstavbou rodinného domu vecné bremeno na pozemku nezaniklo, nebolo zrušené rozhodnutím súdu a hoci sťaženým postupom bolo i fakticky realizovateľné. Pokiaľ sa preto v okolnostiach prípadu žalobca domáhal výkonu práv z neho a žalovaní mu toto právo odopreli, podľa názoru odvolacieho súdu, nemožno príčinu prípadnej škody tým vyvolanej (ak by vznikla) primárne vzhľadom na porušenie prevenčnej povinnosti žalobcu.

10. I napriek nesprávosti úvah prvoinštančného súdu, ktoré vyústili do jeho záveru o absencii príčinnej súvislosti medzi žalobcom tvrdenou škodou a konaním žalovaných, odvolací súd aj bez zodpovedania tejto otázky (príčinnej súvislosti), keďže by si vyžadovala precíznejší skutkový podklad, zabezpečenie ktorého presahovalo rámec odvolacieho konania a i tak by mala vzhľadom na ďalej uvedené skutočnosti len akademickú povahu, posúdil záver súdu prvej inštancie o právnej neopodstatnenosti uplatneného nároku za v konečnom dôsledku správny, pretože zodpovednosť žalovaných za škodu je jednoznačne vylúčená z pohľadu inej hmotnoprávnej podmienky.

11. Základným predpokladom zodpovednosti za škodu je vznik škody v spojitosti s protiprávnym konaním. Právna prax (por. napr. uznesenie NS SR, sp. zn. 4 M Cdo 23/2008, zo dňa 21. decembra 2009) pod pojmom škoda v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka chápe ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, a je teda napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. Rozlišujú sa dva druhy škody a to skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentuje majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu).

12. Podľa skutkového vymedzenia uplatneného nároku v žalobe mala žalobcovi vzniknúť škoda vynaložením nákladov na odkúpenie a úpravu (oplotenie) susedného pozemku a vynaložením nákladov na zriadenie vecného bremena. Z hľadiska zmieneného rozlišovania medzi skutočnou škodou a ušlým ziskom možno teda nad akúkoľvek pochybnosť druhovo klasifikovať žalobcom uplatnenú náhradu škody (vo všetkých jej dielčích nárokoch) ako škodu skutočnú. Je nepochybné, že žalobca skutočne vynaložil náklady na zriadenie vecného bremena a na odkúpenie susedného pozemku. Otáznym ale v okolnostiach prípadu bolo, či toto zníženie majetku o náklady predstavuje relevantnú škodu. Jej zistenie spočíva na porovnaní medzi stavom majetku poškodeného pred a po prejavení následku protiprávneho konania. Zároveň platí, že výpočet tohto rozdielu sa nemôže obmedzovať na jednotlivé položky, ale je potrebné vykonať porovnanie celkového majetku poškodeného (por. napr. Balarin, J. in Tichý L. (ed.) Odpovednosť advokáta za škodu. I. vydání. Praha: C.H.Beck, 2013, s. 234, str. 145). To inak povedané znamená, že za relevantnú škodu nemožno považovať úbytok jednej majetkovej hodnoty za súčasného ekvivalentného zväčšenia majetku poškodeného o hodnotu inú, pretože v konečnom dôsledku tým k zmenšeniu majetkového stavu poškodeného nedochádza. Práve o takúto právnu situáciu sa ale podľa posúdenia odvolacieho súdu jedná v tomto prípade. Žalobca tvrdí, že v príčinnej súvislosti s protiprávnym

konaním žalovaných vynaložil zo svojho majetku (tiež) náklady na zriadenie vecného bremena. Žalobca ale vo svojich úvahách nezohľadnil a bez povšimnutia zostala aj zo strany prvoinštančného súdu skutočnosť, že náklady na zriadenie vecného bremena predsa boli hodnotovo premietnuté do práva žalobcu zodpovedajúceho vecného bremenu, ktoré ako už bolo zmienené, vzniklo a právne trvá. Na tomto právnom stave a na ekonomickom naplnení vynaložených nákladov v podobe existujúceho práva žalobcu nič nezmenil ani postoj žalovaných k plneniu si povinností z vecného bremena a ani rozhodnutie žalobcu, nech už bolo ovplyvnené akýmikoľvek pohnútkami, namiesto uplatnenia existujúceho práva zákonom predpokladaným spôsobom, vynaložiť zo svojho majetku prostriedky na iné právo. Vo svojej podstate obdobne je potrebné nazerať tiež na náklady vynaložené žalobcom na odkúpenie susedného pozemku. V ich prípade je však výsledok porovnania stavu majetku ešte o čosi hmatateľnejší, pretože tu žalobca za vynaložené náklady nadobudol nielen na prvý pohľad hodnotovo abstraktné majetkové právo, ale priamo vec - susedný pozemok s oplotením, ktorú hoc žalobca tvrdí, že preňho nemá hodnotový význam, nepochybne hodnotu, tak ako každá iná vec, má a je len na žalobcovi, či a ako ju ekonomicky využije. Riadiac sa týmito úvahami dospel odvolací súd k záveru, že žalobca netvrdil a nepreukázal skutočnosť, z ktorých by bolo možné vyvodiť vznik relevantnej škody, teda úbytku jeho majetku ako takého, a preto predovšetkým z tohto pohľadu hmotnoprávnych podmienok pre vznik zodpovednosti za škodu fundamentálneho a tak i v procesných súvislostiach z hľadiska pozornosti ťažiskového dôvodu, nebolo možné jeho žalobe vyhovieť.

13. Odvolací súd z týchto dôvodov, majúc na zreteli požiadavku jednotnosti a komplexnosti civilného sporového konania, výrazom ktorej je tiež právnou praxou aprobovaná prípustnosť korekcie prípadných nesprávností, ktorých sa dopustil súd prvej inštancie v odvolacom konaní (por. napr. rozhodnutie ESLP vo veci Adolf proti Rakúsku), ako vecne správny potvrdil napadnutý rozsudok ako v zamietavom výroku, tak aj v závislom výroku o trovách konania strán, majúcom správny základ v plnom procesnom úspechu žalovaných v spore.

14. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

15. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16. V súlade s citovanými ustanoveniami zákona odvolací súd priznal v odvolacom konaní plne procesne úspešným žalovaným nárok na náhradu 100% trov odvolacieho konania.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)